

Туй катъ казва ей водата
Заразплисква съсъ крилата,
И съсъ прѣски княза цѣлъ
Лебеда тогасъ облѣлъ.
И ей княза се смалява,
На комаръ веднага става,
Па подхвърква и брѣмчи
Кѣмто кораба хвърчи.
Тукъ вѣвъ цѣпка той забилъ се
И безслѣдно спотаилъ се.

Вѣтъръ весело шуми,
Милва весели вѣлни,
А край острова Буяна,
Кѣмъ царството на Салтана

И въпросъ имъ самъ задава:
„Е, кажете, господа,
Що видѣхте по свѣта?
Какъ прѣминахте морето
И що има ново, вехто?“
И отвърщатъ царю тѣ:
„Врѣдомъ минахме добрѣ.
Много нѣщо ний видѣхме,
Чудно чудо доживѣхме:
Островъ имаше единъ
Срѣдъ морето самъ-саминъ;
Ненаселенъ, пустъ той бѣше,
Джбъ срѣдъ него салъ растѣше.
Тамъ сега при джбъ зеленъ
Чуденъ градъ е построенъ —

Корабъ плува. Ето нѣ
И желаната страна.
Слизатъ гости сѣ отбрани,
Царъ Салтанъ въ дворецъ ги кани.
Хвърква въ царския дворецъ
И комаря — чужденецъ.
Гледа: въ стая прѣбогата,
Съсъ вѣнецъ и въ дреха злата,
На тронъ чудно украсенъ
Седналъ царя натженъ.
А тъкачка и готвачка
И зла сватя Бабавачка
Околъ него сѣ стоятъ
И въ очитѣ го слѣдатъ.
Царя гоститѣ гошава

Околовръстъ стѣни жбати,
Вжтрѣ отъ злато палати.
Тамъ царува князь Гвидонъ,
Що изпраща ти поклонъ.
Царъ Салтанъ се чуди, мае:
„Гледай чудо! Дай Богъ здраве —
Острова ще навѣстятъ
И Гвидона посѣтятъ.“
А готвачка и тъкачка,
И зла сватя Бабавачка
За нищо не даватъ тамъ
Да отиде царъ Салтанъ.
„Що за чудо тука има —
Първата отъ тритѣ дума —
Градъ, издигнатъ срѣдъ море!